

bezigde materialen heeft tot uitstekende æsthetische resultaten geleid, omdat voornoemde architecten trouw gebleven zijn aan het functionalisme. Nergens hebben zij gepoogd door goedkoope monumentaliteit indruk te maken, nergens wordt er op effect gejaagd. Zelfs de ingangen zijn doodgewoon, zonder eenigen decoratieven opzet. Deze nuchterheid is opvallend omdat ze contrasteert met de tendenzen welke in naburige landen domineeren. In Duitschland werden, zooals men weet, alle manifestaties der „Neue Sachlichkeit” doodgeverfd als producten van het zóó verfoeide „Kulturbolsjewismus” (hoogstwaarschijnlijk zal deze terminologie weldra door een andere moeten vervangen worden, gezien de nieuwe politieke koers in het Derde Rijk). Buiten het kleine groepje dat zich rond Le Corbusier schaart, heeft het functionalisme nooit veel weerklank gevonden in Frankrijk. Italië, ondanks enkele interessante verwezenlijkingen, verzaakt moeilijk aan monumentaliteit. Verder dan de onmiddellijke bureu gaat het niet veel beter. Engeland waagt zich slechts langzaam aan modernistische experimenten en een land dat, zooals Rusland, eens beslist modernistisch gezind was, is in snel tempo naar de meest banale traditie teruggelopen. De nuchter-zakelijke architectuur vindt nog alleen aanhang in de kleine democratische landen. Men verwijt haar, en vaak met recht, een haast hopelooze droogheid. Te Zürich, hebben de Zwitsers op beslissende wijze bewezen dat functionalistische architectuur speelsch kan zijn: in plaats van de eentonige kubussen die voor velen de eenige uitkomst schijnen te zijn, verschillen al hunne paviljoenen van uitzicht, van vorm en van indeeling. En alhoewel geen enkel gebouw lijkt op een ander, hebben ze toch onderling iets gemeens. Nooit werd de diversiteit in de eenheid — heel Zwitserland kan men aldus definieeren — beter gediend. De strenge eischen welke aan de

De feestzaal met 5000 zitplaatsen

architecten gesteld werden, zijn wellicht niet vreemd aan de bereikte resultaten. Vooreerst het terrein: twee vrij smalle stroken aan beide oevers van het meer gelegen. Het staat bovendien vol boomen, waaraan niet geraakt werd! De architecten hebben bijgevolg een dubbel probleem moeten oplossen: enerzijds, het scheppen van een ruimte om een bepaald expositiemateriaal onder dak te brengen; anderzijds, deze ruimte zóó indeelen dat de eeuwenoude